

“จากแอลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ถึงกองข้าหมา” มองพุทธศาสนาผ่านสายตาน้องเดียว

มีบางเรื่องและบางคำถามในโลกนี้ที่เราใช้เฉพาะกับคนที่เป็นผู้ใหญ่เท่านั้น แต่สำหรับน้องเดียว - เด็กชายพิทธณย์ เกลี้ยงจันทร์ เด็กชายวัย 9 ขวบคนนี้ ผมพูดได้เต็มปากว่าผมสามารถใช้คำถามเดียวกับผู้ใหญ่หรือพูดคุยกับเขาแบบผู้ใหญ่ได้เลย

เจ้าหนูอัจฉริยะ หรือแชมป์เกมทศกัณฐ์เด็กคนนี้ ไม่เพียงแต่รอบรู้และจดจำในเรื่องการทาบหน้าของบุคคลในโลก แต่เขายังรอบรู้ในทุกเรื่อง ไม่เฉพาะทางโลก แต่ยังรวมไปถึงทางธรรม และสนใจจนถึงขั้นเอ่ยปากขอแม่บวชเป็นสามเณรด้วยตนเอง

พูดมากไปก็จะหาว่าอวดอ้าง มารู้จักตัวตนของเด็กที่ผู้ใหญ่ยังอายุในเรื่องการมองโลกของเขาเกินเลยดีกว่า

ทำไมน้องเดียวถึงอยากบวชครับ

ผมชอบอ่านหนังสือครับ วันหนึ่งได้อ่านหนังสือธรรมะ รู้สึกว่านักวิทยาศาสตร์มีหลายคน แต่พระพุทธเจ้ามีเพียงพระองค์เดียวในโลกเท่านั้น หลายคนบอกว่าถ้าเราได้ศึกษาธรรมะและได้ปฏิบัติ เราจะมีความสุข ผมเลยอยากลองปฏิบัติดูบ้าง ไปบอกแม่ว่าขอบวชได้ไหม เพราะการอ่านจากตำราเป็นเพียงทฤษฎี แต่เราเป็นผู้ชาย สามารถปฏิบัติจริงได้ แม่ผัดผ่อนมาเรื่อยๆ เพราะเป็นห่วงว่ายังเด็ก อ้างว่าควียังไม่วางทั้งการเรียนและการทำงาน จนได้เจอพระอาจารย์ ว.ชิรเมธี มีคิวว่างตรงกับท่าน เลยขอแม่อีกครั้ง แม่ยอม เลยได้บวชที่วัดศรีศักดาราม จังหวัดเชียงราย เมื่อเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา เป็นเวลา 1 สัปดาห์ครับ

เด็กทั่วไปจะชอบอ่านหนังสือการ์ตูน แต่ทำไมน้องเดียวถึงเลือกหยิบหนังสือธรรมะขึ้นมาอ่าน

จริงๆ ผมชอบอ่านหนังสือหลายแนวครับ ทั้งวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ชีวประวัติบุคคลสำคัญ สามก๊กฉบับสมบูรณืที่เป็นเล่มหนาๆ ผมอ่านจบไปแล้ว 10 รอบ ที่ห้องนอนของผมตอนนี้มีหนังสือที่ห้าร้อยเล่ม ค่าซื้อหนังสือแพงกว่าอะไรทั้งหมด จนแม่ถามว่า “อ่านหนังสือหรือตมหนังสือกินเนี่ย” เพราะซื้อทุกเดือน เคยซื้อทีเดียว 30 เล่ม หมดเงินไปหกพันบาท เริ่มอ่านตอนแปดโมงเช้า พอห้าโมงเย็นก็อ่านจบทุกเล่ม ผมชอบอ่านหนังสือมาก อาจเป็นเพราะตอนอยู่ในท้องแม่อ่านให้ฟังตลอด

โธมัส แอลวา เอดิสัน กำลังกินแอปเปิ้ลขณะบวชเป็นภิกษุ

ที่ผมชอบอ่านหนังสือธรรมะ เพราะธรรมะคือธรรมชาติ สามารถมองเห็นได้จากรอบตัว บางคนบอกว่าไม่เห็น นั่นอาจเป็นเพราะไม่เคยสังเกต พอได้อ่านหรือฟังธรรมะแล้วเราสามารถยกมาเป็นข้อคิดในชีวิตประจำวันได้ เช่น เรื่องเรียน เราต้องมีความขยันหมั่นเพียรและมีสมาธิ เวลาแข่งกีฬาก็ต้องรู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักให้อภัย และมีความเมตตาต่อผู้อื่น

เล่าถึงกิจของสามเณรให้พี่น้องน้อยสิครับ

ที่วัดผมจะมีพระอาจารย์ ว. และพระอาจารย์อมรรวิชัยซึ่งเป็นเพื่อนของพระอาจารย์ ว. เป็นพระที่เลื่อง ่านคอยสอนผมทุกเรื่อง เช่น การเดินจงกรม การนั่งสมาธิ การทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น ทุกวัน ผมต้องตื่นนอนตอนตีสี่มาทำวัตร หลังจากนั้นก็ไปบิณฑบาต ต้องเดินประมาณสองกิโล แต่ไม่เหนื่อย เมื่อชาวบ้านมีจิตศรัทธามาตักบาตรเราก็ต้องไปรับศรัทธานั้น พระอาจารย์สอนว่า เวลาเดินไปรับอาหารตอนบิณฑบาตให้คิดว่า เราไม่ได้ฉันอาหารเพื่อความอร่อย ไม่ได้อยู่เพื่อกิน แต่กินเพื่อให้ร่างกายหมดทุกข์จากความหิว จะได้ปฏิบัติธรรมอย่างไม่มีทุกข์ เวลาบิณฑบาตต้องเดินเท้าเปล่า ก็เจ็บเท้าบ้างครับ เพราะเคยใส่รองเท้ามาตลอด ความที่ไม่ชินทำให้เท้าแตกและลอก

เวลาบิณฑบาตแล้วไปเจอขี้หมากองอยู่ตรงหน้า เดินหลบไหมครับ

ถ้ามีทางกว้างๆ ก็หลบ คิดดูนะครับว่าถ้าพระมีขี้หมาติดเท้าจะน่าเชื่อถือไหม แทนที่จะฟังธรรม ความสนใจของคนอาจจะไปอยู่ที่เท้าของพระแทน อีกอย่างพระต้องมีความสำรวมในหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ เราไม่ได้เลี้ยวแบบอึ้งอึ้ง เราแค่ก้าวเท้าข้ามมันไป พระอาจารย์ ว. สอนไว้ว่า การเดินบิณฑบาตก็เหมือนการเดินจงกรม ต้องมีสติ ถ้าเดินไปเหยียบขี้หมา ถามว่าเรามีสติไหม การเดินเท้าเปล่ามีจุดประสงค์เพื่อให้เรามีสติ เราต้องมีสติอยู่ที่เท้าเสมอ ก้าวเท้าขวาหนอ อย่างซ้ายหนอ ให้รู้ว่ากำลังจะเหยียบอะไร

บิณฑบาตเสร็จก็ไปฉันเช้า กวาดลานวัด แล้วเดินจงกรมที่ห้องนา เพราะสงบและร่มรื่น กลับมาถึงวัดก็ฉันเพล พอฉันเพลเสร็จพระอาจารย์ ว. ก็จะเล่านิทานให้ฟัง เป็นนิทานแฝงคติธรรม

บอกว่าชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับชีวประวัติบุคคลสำคัญ มีใครที่ชื่นชอบเป็นพิเศษไหมครับ

แอลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ครับ เพราะเขาตั้งต้อง (หัวเราะ) เมื่อฝาสมองของไอน์สไตน์ออกมา พบว่าสมองของเขาเบากว่ามนุษย์ทั่วไปมาก เขามีไอคิวแค่ 150 เองนะครับ เดี๋ยวนี้มีเด็กที่ไอคิวสูงกว่า 150 มากมาย แต่รอยหยักในสมองของไอน์สไตน์เยอะมาก ตอนเด็กๆ เขาไม่ค่อยพูด จนพ่อแม่สงสัยว่าเป็นใบ้ ผมว่าเขาเป็นคนหนึ่งที่ใช้ธรรมชาติได้ดีที่สุด ทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษของเขาก็คือธรรมชาติ ตอนที่เขาป่วยอยู่ในโรงพยาบาล มีคนเอาหนังสือเกี่ยวกับศาสนาพุทธไปให้เขาอ่าน ตอนนั้นปลายของชีวิตเขาหันมาสนใจศึกษาศาสนาพุทธ เขาบอกว่าศาสนาพุทธเป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้จริง

อีกคนหนึ่งที่ชอบคือ โทมัส แอลวา เอดิสัน เขาสามารถใช้ความพิการทางหูของเขาได้ดีมาก มีคนว่าเขามากตอนเขาประดิษฐ์อะไรที่แปลกไปจากคนอื่น แต่ความที่เขาไม่ได้ยิน ไม่ว่าจะว่าหรือชมเขาก็ไม่ได้ยิน นี่ทำให้เขามีสมาธิในการทำงาน ตั้งใจในสิ่งที่ทำอย่างเดียว ตอนเด็กเขาก็เป็น “เจ้าหนูจ๋าไม่” มีครั้งหนึ่งเขาถามแม่ว่า ทำไมท่านต้องกักไซ้ แม่บอกว่าความร้อนจะช่วยให้ในการฝึกไซ้ ตกเย็นเขาหายไป แม่ตามหาพบว่าเขาไปนั่งกักไซ้ท่านอยู่จนหลับคาไซ้เลย (หัวเราะ)

รู้สึกอย่างไรครับเวลาเห็นพ่อแม่หรือคนแก่มาไหว้เราซึ่งยังเป็นเด็ก

คิดว่าเราต้องทำตัวให้สมกับที่เขาเลื่อมใส ก่อนหน้านั้นเคยแต่ไหว้ผู้ใหญ่ ตอนนี้มีผู้ใหญ่มาไหว้ เป็นเพราะเขาศรัทธาและนับถือ เราจึงต้องทำตัวให้ดี สิ่งหนึ่งที่ได้จากการบวชครั้งนี้ก็คือ พ่อกับแม่รับฟังสิ่งที่ผมพูดมากขึ้น ผมเป็นคนรักหนังสือ มีความรู้ที่ได้รับมาจากการอ่านแล้วถ่ายทอดให้พ่อกับแม่ฟังได้ แต่มีหลายครั้งที่บอกพ่อกับแม่แล้วแต่ท่านไม่ฟัง เพราะเรายังเป็นเด็ก คงเหมือนกันคนที่เก่งแบบหมอ แต่ไม่ใช้หมอ เวลาไปพูดไปสอนคน เขาจะเชื่อคนที่เป็นหมอจริงมากกว่าคนที่เพียงแค่เก่ง แต่ไม่ได้เรียนจบด้านนั้นมา ก่อนหน้านั้นผมเคยบอกพ่อแม่เกี่ยวกับธรรมะ แต่ท่านไม่ค่อยเชื่อเท่าไร เพราะผมไม่ใช่พระ แต่พอบวช เหมือนเราได้รับประกาศนียบัตรในวิชาชีพนี้มาแล้ว

เวลาไปพูดท่านก็เชื่อมากขึ้น

มีเรื่องหนึ่งที่ผมสงสัย พระพุทธเจ้าบอกว่า การเรียนรู้พระธรรม ไม่ได้ยากเลย ถ้าศึกษาแล้วจะมีความสุข แต่ผมเห็นว่า ทำไมคนที่เข้าวัดเข้าวาถึงมีแต่คนแก่กับคนที่มึนทึบๆ ทำไมเราไม่ปลูกฝังให้คนหันมาเข้าวัดตั้งแต่เด็ก เพราะถ้าเด็กรุ่นผมมีธรรมะในใจ โตขึ้นเขาจะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีของสังคม

เปรียบเทียบระหว่างก่อนบวชกับหลังบวช คิดว่ามีอะไรในตัวที่เปลี่ยนไปบ้างครับ

รู้สึกว่าคุณเองนี่ขึ้นครับ การบวชทำให้เรามีจิตใจที่สงบขึ้น และอย่างที่บอก พูดอะไรไปคนรอบข้างก็เชื่อมากขึ้น เพื่อนบางคนก็ถามเกี่ยวกับพุทธประวัติ สำหรับผม การบวชถือเป็นการหาประสบการณ์ชีวิตที่สำคัญ เพราะได้ข้อคิดหลายอย่าง พุทธศาสนานับว่ามีพระพุทธรูปเป็นศาสดา มีพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีเป้าหมายคือนิพพาน แต่ก่อนที่จะก้าวไปถึงนิพพานได้ต้องมีศีล สมาธิ ปัญญา ต้องปฏิบัติถึงขั้นพระอรหันต์ก่อน หลังจากนั้นถึงได้บรรลุนิพพาน แต่ผมไม่ได้มองตรงนั้น เพราะยังเด็ก ผมศึกษาธรรมะเพื่อเป็นข้อคิดในการดำรงชีวิตในแต่ละวันให้มีความสุขก็พอ

มีช่วงไหนของการบวชที่คิดว่าน่าเบื่อบ้าง

สำหรับผมไม่มี เพราะการใช้ชีวิตในสมณะเพศนั้น ทุกวินาทีเป็นประสบการณ์ที่มีค่า เรื่องความไม่สบายในการบวชอาจมีบ้าง เช่น ต้องนอนกางมุ้ง ทั้งที่อยู่ที่บ้านไม่เคย ที่วัดไม่มีแอร์ มีแต่พัดลม ผมท่านว. กับพระอีกรูป ต้องนอนในโบสถ์ตรงหน้าพระประธาน มีพัดลมแค่ตัวเดียว แปรลมมาก ตอนแรกคิดว่าร้อนแน่ แต่นอนไปๆ กลับรู้สึกเย็นโดยไม่รู้ตัว ส่วนหนึ่งอาจมาจากจิตใจที่สงบ เมื่อใจเย็นตัวก็เย็น

คิดว่าท่านว. คงสอนน้องเดียวหลายอย่าง เรื่องไหนที่รู้สึกประทับใจเป็นพิเศษและได้นำมาปฏิบัติจนเกิดผล

เรื่องการรู้จักประมาณตนครับ ท่านย้ำมากกว่าคนเราถ้าไม่รู้จักประมาณตนหรือทำอะไรเกินเลยก็จะเหมือนไก่ที่ชนมากไป เพราะคิดว่าพระอาทิตย์จะไม่ขึ้น ชนจนเหนื่อยและสุดท้ายก็ตาย เวลาจะทำอะไรให้รู้จักประมาณตนเองว่าเรื่องนี้เราทำได้แค่นี้ มีความสามารถแค่ไหน ถ้าทำเกินเลย ร่างกายของเราจะไม่สบาย

อีกเรื่องที่ได้นำมาใช้คือเรื่อง “สบายเดย์” เป็นภาษาธรรม แปลว่าวันที่สบายๆ วันพักผ่อน คนสมัยนี้ทำงานจนลืมหืมพักผ่อน พระอาจารย์สอนว่า ในการทำงาน คนต้องสำราญ งานจึงสำเร็จ ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตาทำอย่างเดียว ควรจะพักเพื่อจะได้ไม่เครียด พระอาจารย์บอกว่า ในหนึ่งสัปดาห์ทุกคนควรมีวันสบายเดย์หรือวันพักผ่อนหนึ่งวัน ตอนผมบวชก็มีวันหนึ่งที่ท่านพาไปซื้อหนังสือมาอ่าน หลังจากนั้นก็พาไปน้ำตก รู้สึกว่าสบายจริงๆ ครับ

ถ้าสมมุติว่าโลกนี้เป็นเหมือนโลกในวิดีโอเกม เต็มไปด้วยสิ่งสารพัดผู้คนพาล และอบายมุขซึ่งเพิ่มขึ้นทุกวัน น้องเดียวคิดว่าธรรมะเพียงอย่างเดียวจะปราบธรรมเหล่านี้ได้ไหม

การจะทำให้โลกนี้มีแต่คนดีทั้งโลกคงเป็นไปได้ยากครับ ต้องมีทั้งคนดี คนที่ทำผิด ซึ่งแล้วแต่เวรแล้วแต่กรรม (ยิ้ม) ถามว่าธรรมะจะเอาชนะได้ไหม ผมว่าถ้าเราปลูกฝังเยาวชนรุ่นใหม่ๆ ให้หันมาสนใจธรรมะมากขึ้น โลกก็จะเย็นลง การไปสอนผู้ใหญ่ซึ่งผ่านประสบการณ์ในชีวิตเยอะอาจเป็นไปได้ยาก เพราะไม้แก็ดตัดยาก แต่เด็กยังพอตัดได้ ถ้าเราปลูกฝังธรรมะให้เขาตั้งแต่ตอนนี้ อย่างน้อยโตขึ้นเขาก็ยังพอรู้ว่าสิ่งไหนที่ทำแล้วดีและสิ่งไหนที่ทำแล้วไม่ดี ส่วนจะทำหรือไม่ทำขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของเขา ผมว่ามันต้องทำสองอย่างควบคู่กันไป คือผู้ใหญ่ต้องให้ความสำคัญ ในขณะที่เด็กก็ต้องเอาใจใส่เขาต่ออย่างหนึ่งอย่างใดไปก็คงไม่สำเร็จ

เด็กนี่มีความทุกข์ใหม่...อะไรคือความทุกข์ของเด็ก

ผมก็ยังไม่รู้เลยนะครับว่าความทุกข์คืออะไร บางทีเมื่อมีประสบการณ์ชีวิตมากขึ้นหรือโตขึ้น มันน่าทำ ผมอาจจะบอกได้ (ถ้าอย่างนั้นอะไรที่จะทำให้ไม่สบายใจได้บ้าง) การอดกินข้าวมื้อกลางวันครับ ไม่ได้

เดินบนหาดจนเท้าแตกก็ยังอดทน

ทุกซั่มมาก แต่โกรธตัวเองที่ลืม เพราะมัวแต่เล่น เตะฟุตบอล และ ซ้อมกลองอยู่ ตอนได้ยินสัญญาณคิดว่าเขาให้ลงไปกินข้าวได้แล้ว กำลังจะลงไปกิน ที่ไหนได้เป็นสัญญาณให้ขึ้นเรียน เลยอดกิน ไม่น่าเลย (ทำท่าเหมือนเจ็บใจ)

ถ้าถามว่าความสนุกระหว่างการเล่นเกมกับการบวชเป็นพระต่างกันอย่างไร

การเล่นเกมน่าสนุก แต่เป็นความบันเทิงเพียงแค่วงหนึ่ง แต่การบวชเป็นพระให้อะไรหลายอย่างกว่า เพราะได้ทั้งความสนุกและแง่คิด การที่คนเราเกิดมาแล้วได้บวชถือว่าไม่เสียชาติเกิด ในอนาคตไม่ว่าจะบวชอีกหรือไม่ แต่ยังไงตอนนี้ผมก็มีธรรมะอยู่ในใจที่จะช่วยในการดำรงชีวิตแล้ว และผมก็ได้ประกาศนียบัตรติดตัวมาแล้ว เป็นใบประกาศที่ใช้ได้ทุกสาขาอาชีพจริงๆ และวิชาพระพุทธศาสนา ก็เป็นวิชาที่เป็นรากฐานของทุกวิชาจริงๆ

ยกตัวอย่าง ความมีเหตุมีผลคือวิชาวิทยาศาสตร์ พระธรรมมาจากธรรมชาติ ก็เป็นพื้นฐานของวิชาสังคม เพราะเมื่อรู้ธรรมะแล้วก็สามารถนำไปปรับปรุงตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

เป็นพื้นฐานของวิชาการทำงานได้ เพราะทำให้เรารู้จักที่จะดำรงชีวิตในการทำงานให้ดี เป็นพื้นฐานของวิชาคณิตศาสตร์ก็ได้ เพราะคณิตศาสตร์คือการใช้สมอง อย่างตอนเดินจงกรมก็ต้องนับ อย่างหนึ่ง อย่างสอง อย่างสาม (หัวเราะชอบใจ) เป็นพื้นฐานของวิชาศิลปะก็ยิ่งได้อีก เพราะธรรมะสอนให้รู้จักใช้ชีวิตอย่างมีศิลปะ จะเป็นแบบอาจารย์เฉลิมชัยก็ได้ เพราะชีวิตนี้ การจะทำอะไร “มันต้องใส่จิตวิญญาณ” (พูดและทำท่าทางเลียนแบบ)

คิดว่าอะไรที่หล่อหลอมให้เป็นเด็กฉลาดแบบนี้ครับ

ส่วนหนึ่งคงมาจากพ่อแม่ด้วยครับ พ่อแม่ผมเอาใจใส่เรื่องการอ่านหนังสือ เรื่องการสวดมนต์ พาไปวัดไปวา อีกส่วนหนึ่งก็คือหนังสือที่อ่านและโรงเรียนสาธิตประสานมิตร โรงเรียนเหมือนสถานที่ที่จุดทางสว่างให้เรา

ถ้ามีเด็กวัยเดียวกันมาถามว่า เราอยากฉลาดเหมือนเด็บบ้าง ควรทำอย่างไร

ก็จะบอกเขาว่า เราไม่ได้ฉลาดอะไรมาหลายหรอก ผมเชื่อว่าการไม่รู้จะทำให้เราฉลาดขึ้น การอ่านหนังสือช่วยได้มากครับ ทุกอย่างที่ผมพูดหรือคิดมาจากหนังสือทั้งนั้น

รู้สึกอย่างไรที่มีคนยกให้น้องเดียวเป็นเด็กอัจฉริยะ

ผมว่าผมยังห่างไกลคำว่าอัจฉริยะครับ เพราะคำว่าอัจฉริยะต้องมีหลายอย่างประกอบกัน ทอมัส แอลวา เอดิสัน บอกว่า ความอัจฉริยะในความหมายของเขามีพรสวรรค์เพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ ที่เหลือเป็นความพยายามทั้งนั้น สำหรับผม คนเก่งหาได้ทั่วไป เพื่อนผมก็เก่งๆ กันหลายคน แต่ถ้ามีคนชมว่าผมเป็นคนดี เป็นเด็กดี ผมจะภูมิใจมากกว่าครับ

ท่าน ว.วชิรเมธีพูดถึงน้องเดียว

เป็นเด็กปัญญาเลิศ ถ้าบวชไปนานๆ มีโอกาสเป็นอีกครึ่งเมืองไทยแน่นอน อาตมาเคยให้น้องเดียวท่องบทสวดมนต์ที่พระใช้เวลาให้พร คนทั่วไปจะใช้เวลา 3-4 วันในการท่องจำ แต่น้องเดียวใช้เวลาเพียง 15 นาทีก็ท่องได้ และสามารถทำได้เลยโดยไม่ต้องซ้อม รวมถึงนำไปให้พรทุกๆ เช้าที่ไปบิณฑบาตได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เวลาที่พระอาจารย์สอนธรรมะผ่านการเล่านิทานสั้นๆ 9 เรื่อง ตลอด 7 วัน น้องเดียวสามารถนำไปประยุกต์เพื่อสอนคนอื่นต่อได้อย่างแพรวพราวโดยใช้สำนวนของตัวเอง แต่ทว่าสามารถจับแก่นของเรื่องได้ชัดเจนและแม่นยำ

เป็นเด็กไม่ตี คือ สนใจธรรมะอย่างยิ่ง ถึงขนาดคุณแม่ต้องตามแม่เผ้าที่เชียงใหม่ มิฉะนั้นน้องเดียวจะบวชยาว เพราะไม่ยกกาลสิกขา นอกจากนี้ น้องเดียวยังรักการอ่านด้วย คุณแม่ต้องเสียเงิน 5,000-6,000 บาทต่อเดือนเพื่อซื้อหนังสือให้น้องเดียวอ่าน ช่วงที่น้องเดียวอยู่ที่วัด อาตมาให้น้องเดียวอ่านหนังสือเกี่ยวกับพุทธประวัติและชีวประวัติบุคคลสำคัญประมาณ 6 เล่ม ปรากฏว่าทุกเล่มเขาอ่านจบภายในวันเดียว รวมถึงมีความตั้งใจในการปฏิบัติศาสนกิจ เช่น ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อไปบิณฑบาต มีสมาธิในการเดินจงกรมด้วยความตั้งใจที่สูงยิ่ง

มีความกตัญญูคุณอย่างยิ่ง น้องเดียวบอกว่า แรงแบบศาลใจประการหนึ่ง ที่อยากบวช เพราะอยากสอนโยมพ่อโยมแม่ วรตของที่น้องเดียวพูดกับอาตมา และโยมพ่อโยมแม่คือ เวลาที่คุณพ่อคุณแม่ไปหาหมอ หลายครั้งที่น้องเดียวได้ยินคำแนะนำจากหมอ น้องเดียวบอกว่า น้องเดียวก็สามารถพูดแบบนั้นได้ แต่ทำไมเมื่อพูดแล้วคุณพ่อคุณแม่ไม่เชื่อ เป็นเพราะน้องเดียวไม่ใช่หมอ น้องเดียวถึงกับพูดว่า “เพราะผมไม่มีใบประกอบโรคศิลปะ เวลาผมอยากสอนคุณพ่อคุณแม่จึงดูไม่น่าเชื่อถือ ตอนนั้นพ่อผมมาบวชเป็นสามเณรและมาเรียนธรรมกับพระอาจารย์ ว.วชิรเมธี ก็เท่ากับว่าผมมีใบประกอบโรคศิลปะทางธรรมที่นั่นผมก็สามารถสอนคุณพ่อคุณแม่ได้แล้ว” ซึ่งเรื่องนี้เป็นความจริง เพราะพ่อคุณพ่อคุณแม่ไปเยี่ยม น้องเดียวก็สามารถนำธรรมะไปถ่ายทอดให้ท่านฟังได้อย่างน่าชื่นใจ รวมถึงเก็บทุกพระเดินได้ครบ อาตมาคิดว่าน้องเดียวคือตัวอย่างของเด็กไทยที่น่ายกย่องมา

Secret Box
ธรรมะคือสวนสนุกของคนทุกวัย
นิรนาม